

Пенчо Славейков

Римлянка

„И старий вълк с орфаните псета
е в заговора?!“ – кипна грозний цар...
И нея нощ нечакано сполетя
едни отрова, други лют ханджар.

Ей ликторите царски се в тъмата
промъкнаха и в Петусовий двор –
обречена й на старий вълк главата
на ликторския стоманен топор.

И Ария, жена му, първа схвана
злокобните им стъпки и мълва;
и гордо тя пред Петуса застана,
отчаяно обронил сам глава:

„Последен миг... Един изход остава
за истинския римлянин – смъртта.
Умри! Спаси неопетнена слава
с непоругано име в вечността!“

И тя сама ханджара му подаде –
но не пое го той. А в същия миг
се счу, отвън под тъмните аркади,
на ликторите настъргвений вик.

Ханджарът блясна... Ария, обяна
във кърви, се на пода повали:
„Земи, земи го... Смъртоносна рана
от собствената ръка не боли!“

Изкъртени вратите полетяха...
Но в стаята, при факелния плам,
когато стръвни ликтори влетяха,
завариха два мъртви трупа там.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова и Виктор Гугушев

Публикация

П. П. Славейков, Събрани съчинения в осем тома, том 1. Български писател, С. 1958.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6635>]